

Tříkolkou do neznáma

Ondru Havelku, autora cestovatelské rubriky, nemusíme příliš představovat. Pravidelní čtenáři Tarsicia s ním již mohli procestovat velkou část celého světa. Společně s Ondrou jsme se mohli radovat z dobré kávy a přívětivé kultury, či naopak se třást strachy, když Ondra s Míšou omylem znesvětili posvátný kámen kmene Dogonů a jen o vlasek unikli obětování. Přesto jsme se ještě Ondry nezeptali na to nejdůležitější.

Ahoj Ondro, proč jsi začal vlastně cestovat?

Takovou otázku jsem si nikdy nepoložil, jednoduše proto, že mě vždy přitahovaly vzdálené kraje, a jakmile jsem začal alespoň trochu myslet, zabýval jsem se spíš otázkou, jak se tam dostat. Moje první cesta za poznáním proběhla, když mi byly tři roky a s mým dobrým kamarádem jsme vyrazili na tříkolkách co nejdále od rodného paneláku. Maminky na betonové lavičce vedle panelákové předzahrádky diskutovaly o pletení složitých vzorů na svetry a my jsme využili jejich nepozornosti k první velké průzkumné cestě, na níž nás chvíli nechtěně doprovázel sousedův pudl. Na tříkolkách jsme přejeli parkoviště, objeli potraviny (zde nás pudl opustil) a minuli dalších několik paneláků. Připadalo nám, že jsme strašně daleko, a co bylo nejdůle-

vízi s úhlopříčkou dnešního tabletu a hloubkou slušného krku spatřil překrásný ruský chrám Vasila Blaženého v Moskvě. Okamžitě jsem sestavil plán: jakmile rodiče usnou, obléknu se, poběžím na vlakové nádraží, setřesu pudla, zajedu si vlakem do Moskvy, pokochám se chrámem a nejbližším okolím, srknu čaj, vrátím se vlakem domů, a než se rodiče probudí, budu ležet v posteli jakoby nic. Pro jistotu jsem se táty před odchodem do postele zeptal, jak dlouho trvá cesta vlakem do Moskvy, a odpověď roztříštila můj plán na tisíc kousků. Musím se přiznat, že jsem u chrámu Vasila Blaženého stanul až po dvaceti letech, kdy jsme s přítelkyní (dnes manželkou) po našem křtu cestovali po ruských křesťanských poutních místech na naší křestní cestě. My totiž každou vzácnou událost v životě doprovázíme příslušnou cestou. Je to skvělý zvyk.

Přitahovalo tě vedle cestování ještě něco jiného?

Po maturitě se mi otevřel celý svět a já jsem konečně začal podnikat mnohaměsíční dobrodružné cesty po celém světě. První větší cesta vedla na Madagaskar, hned poté jsem s kamarádem vyrazil stopem do Indie v podstatě bez peněz, následně jsem si totéž dopřál úplně sám, a to vám je zážitek, kdy se opravdu poznáváte. Cestovat řadu měsíců sám stopem po Asii, jen s několika desítkami dolarů v kapse, to člověka odhalí jemu samému, ale nejen to: pouť očisťuje vnímání, odhaluje závoj nevěděni a přibližuje k Bohu. Ne nadarmo chovají všechna světová náboženství velkou úctu k poutníkům. Jen je třeba cestovat pomalu, nespěchat a v klidu, svobodně a volně kráčet po této nádherné planetě. Není potřeba stihnout všechno, je potřeba si pořádně vychutnat každý okamžik na cestě a jít spíše po kvalitě než kvantitě.

Jenomže kromě cestování jsem také miloval hudbu, létal větromem a také jsem toužil dál studovat, a právě tady se to časově pralo. Hrál jsem ve skvělé kapele a ve chvíli, kdy jsme koncertovali každý víkend a kalendář se začal plnit na dlouhé měsíce dopředu, musel jsem si vybrat. Pralo se to ve mně dlouhé týdny, protože jsem nesmírně toužil tvořit, dělat hudbu, vytvářet něco svého, ovšem touha po nejdlehlších krajích tohoto světa, po svobodném putování a poznávání světových náboženství a kultur byla silnější. Přesto jsem hudbu úplně neopustil. Na všechny cesty jsem s sebou bral svůj skvělý buben z Madagaskaru (koupil jsem jej na největším trhu s bubny v celé Africe) a všude jsem s lidmi hrál a svými rytmy se zapojoval do leckdy pra-

zvláštních zvukových projevů. Buben otevíral srdce domorodců a zajistil mi mnohá pozvání do jinak nepřístupných vesnic. Afričané věří, že kdo dokáže zahrát pěknou píseň, nemůže být uvnitř zlý... Létání jsem na cestách vyměnil za potápění – vypadá to zcela odlišně, ale opojný pocit levitace, o který mi jde, je velmi podobný – já prostě rád levituji. Přesto mi ale

a nechat zaznít svůj talent, své zacílení. Někdě to cítí jasně a hned si vybere to pravé, jiný zase léta zkouší různé směry, než objeví to své. Hlavně je nutné neobětovat svou unikátní cestu kvůli tomu, co po člověku chce jeho okolí. Měl bys raději toto, měl bys raději tamto, nebo přiměřeně tvému věku bys měl dělat, to se dělá, nebo toto nedě-

limandžáro; zato však Afriku neprojedete s jedním pasem, já jsem při dvouleté cestě napříč Afrikou mnoha vízy, povoleními a razítky zcela zaplnil dva pasy. Není tak nutné řešit vybavení, jako spíše trochu promyslet nástrahy, které by cestu mohly zbytečně zastavit. Když člověk cestuje sám a troufne si do velmi odlehlých míst, je dobré mít solid-

moje kapela chyběla. Člověk nemůže zvládnout všechno a ve vypjaté chvíli se musí rozhodnout srdcem, protože jediné takové rozhodnutí, které je v souladu se srdcem, s vnitřním zacílením, obstojí v lučavce času. Rozhodnutí na základě emocí, současných módních trendů nebo chladného rozumu bez srdce nemůže být trvale platné. Blaise Pascal krásně říká, že srdce má své důvody, které rozum nepoznává. Pokud se rozhodnete srdcem, život se nakonec poskládá tak, že do sebe zapadnou i zdánlivě naprosto nesourode činnosti a ve výsledku vám neuteče nic, po čem opravdu toužíte, i když se to několik let, případně i desítky let, může jevit jako nemožné.

Ty jsi to měl vlastně hrozně jednoduché, prostě jsi věděl, co chceš dělat. Spousta z nás ale nemá v sobě skrytý kompas, který stále ukazuje jedním směrem. Jak poznat, kam mě to táhne?

Myslím, že každý to ví, jen si to mnohdy nechce připustit, případně to v sobě dusí. Každý je nějak zacílen, něco ho baví, něco ne, v něčem je dobrý, v něčem zase není. Zastávám názor, že každý člověk je v něčem výjimečně dobrý, ale někdy to chce prostě zkoušet různé věci

lej, to nikdo nedělá. Pokud jsou takové rady v rozporu s rozhodnutím srdce, v klidu si je zvažte, ale nechte mluvit své srdce. Strom chce svobodně růst a vyhnat větve do výšky, narovnat se až k nebi, ale okolí má často raději zastřižený stromek, ohnutý pěkně dolů, který nevyčnívá z nekonečného sadu, kde je jeden jako druhý. Vzhledem k omezenému prostoru bych zde rád odkázal na svou novou knihu: Starý zákon pohledem cestovatele – Bible jako nejstarší cestopis odhalující smysl Cesty, kde právě téma vlastního rozhodnutí a vlastní životní cesty hlouběji rozvíjím. Strom chce růst, tak si nenechte seřezávat větve!

Jaký je nejdůležitější talent cestovatele? Umět si vybrat správné boty, v kterých tě nebude tlačit pata?

Věřte, že Afriku můžete projít v gumových žabkách za 15 korun, vylezete v nich i na Ki-

ne vybavenou lékárnu. Například, když vás v severoafrické poušti ochutná štír tlustorepý, máte problém, ovšem stále je dostatek času vyhledat lékařskou pomoc. Jenomže jed onoho štíra vás poměrně rychle svalově paralyzuje, a když jste sami, musíte si ihned píchnout sérum proti svalové paralýze. Injekci s tímto sérem jsem na sólo cesty po pouštích vždy nosil u sebe. Jsou to takové maličkosti, které mohou zachránit cestu nebo i život.

Co je největší radost a odměnou cestovatele?

Jakmile vyrazíte na nezajištěnou cestu, bez detailního plánu, a hlavně bez data návratu, otevřete mohutnou bránu svobody, která může ze začátku působit závrať. Jakmile se ale ve svobodě zabydlíte, prožíváte stálou radost a odměna je trvalá. Sama cesta se stane cílem a její forma bude jednotlivé dílčí geografické cíle proměňovat a dávat jim hodnotu. Budete stát před stejnou památkou nebo přírodním divem jako horda nesvobodných organizovaných turistů, ale uvidíte propastně jiný výsledek. Turista, který nic nedá, nic nedostane. Rychle přiletí, ve spěchu zacvaká foťákem a rychle odletí. Hodnotu dá cíli především sama

Jsi muž mnoha talentů, jak jsi poznal, že cestování je pro tebe to pravé?

Velký zlom přišel v osmi letech, kdy jsem na naší černobílé tele-

